

[Grethe Philip.]

chef Erik Ib Schmidt gik ifølge et referat i pressen til angreb på refusionsordningerne i et foredrag, han holdt i tirsdags i Nationaløkonomisk Forening. Jeg forstår, at det ikke mindst var vejudgifterne, der blev taget under kritisk behandling.

Spørgsmålet har været rejst utallige gange her i folketinget. Det har også været rejst af mig selv ved tidligere finanslovdebatter. Vi må nu håbe på meget snart at høre fra byrdefordelingsudvalget, så vi kan komme videre i denne sag. Det er klart, at der er nogle særlige hensyn at tage til de små og fattige kommuner, men der må kunne findes en ordning, så adskillelsen mellem, hvem der betaler, og hvem der sætter i gang, ikke virker så uhensigtsmæssig og til tider helt urimelig som nu.

Vi erkender, at vi ved at medvirke til gennemførelse af udgiftkrævende lovgivning også må tage et medansvar, når regningen præsenteres. Jeg tænker her også på anlægs- og driftsudgifter på de områder, der har været stærkest i vækst i de senere år, såsom udgifter til uddannelse, sociale foranstaltninger, sygehuse og u-landshjælp. Vi vil fra det radikale venstres side være yderst varsomme med at besvære disse områder. Men væksten i udgifterne er så stor, ja, næsten eksplosionsagtig, at det er nødvendigt stadig at have et overblik over situationen og også på længere sigt foretage en prioritering af de mange store opgaver, der trænger sig på.

Hr. Hilmar Baumgaard har ved adskillige lejligheder her i tinget peget på nødvendigheden af at foretage en sådan prioritering. Da investeringsudvalget i sin tid blev oprettet, var det tanken, at man her skulle finde frem til en prioritering af investeringerne. Så vidt jeg forstår, har arbejdet i udvalget stået i stampe, hvad jeg beklager. Jeg håber, der er en lille lysning at øjne med større interesse for en bred medvirken i dette vigtige udvalg.

Det er jo nemlig rigtigt, som hr. Damsgaard har sagt tidligere under debatten her i dag, at den virkelige gennemgang og vurdering af de forskellige udgiftsposter vanskeligt kan foretages i finansudvalget, den må foretages på et langt tidligere tidspunkt, altså ved udarbejdelsen af finanslovsforslaget, ja, måske i virkeligheden på et endnu tid-

ligere tidspunkt. Herved kan man sige at man lægger ansvaret over på regeringen, og det kom jo også frem i hr. Damsgaards indlæg, at han mente, at det måtte være regeringen, der først og fremmest havde ansvaret for denne prioritering. Men jeg synes, at oppositionen ved at tage det på den måde slipper for let fra det. Jeg mener, at vi ikke mindst i en periode, hvor vi har en mindretalsregering, må være indstillet på fra oppositionens side at tage et medansvar. Og derfor mener jeg også, at der i investeringsudvalget bør foretages disse brede overvejelser, hvor regering og opposition i fællesskab foretager en vurdering og tager et medansvar for, hvordan vi fremover skal lægge vort offentlige budget til rette.

Der er jo også det ved det, at investeringerne, som vi dér drøfter, medfører ikke bare udgifter i det år, hvor investeringerne foretages, men de binder os jo i en lang årrække fremover til driftsudgifter, noget, som måske ikke i almindelighed er tilstrækkelig påagtet, men i virkeligheden er bindingen ved investeringerne måske nok fuldt så stor i form af de driftsudgifter, de indebærer, som i form af selve investeringsbeløbene.

Gennem de nye budgetoverslag har regeringen givet et værdifuldt bidrag til en vurdering af udgifterne for de nærmeste år. Det er et meget stort materiale, der giver et væld af oplysninger, som det er værdifuldt at vi får stillet til rådighed. Materialet og oversigterne er udvidet siden sidste år, hvad vi kun kan være glade for, men det ville nok lette anvendelsen i årene fremover, hvis disse budgetoversigter snart kunne finde en fastere form. Og så må jeg som en lille parentes bede om, at man nu ikke yderligere formindsker typerne, når man får trykt dette budgetoverslag. Beløbene bliver jo ikke mindre af, at tallene skal ses under en lup.

Det er et materiale, der kræver længere tids studium. Foreløbig har jeg særlig hæftet mig ved hovedoversigten over udviklingen i statsbudgettet i de kommende år. Efter overslaget er der tale om yderligere reelle stigninger oven på de 8 pct., der foreslås i det foreliggende finanslovsforslag, nemlig 6 pct. fra 1968-69 til 1969-70 og 4 pct. fra 1969-70 til 1970-71.

Man må gøre sig klart, at de reelle stigninger i årene efter 1968-69 i virkeligheden vil blive væsentligt større, fordi man ikke i